

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-200)

Jul (2) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	21
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 20)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீதந்திரம் பதினான்காவது அத்யாயம்

ஸ்ரீ:

1. ஜ்ஞாந ஸ்வரூபோ பகவான் தேசகாலாத்ய பேதித:

வாஸுதேவ: பரம் ப்ரஹ்ம குணசூந்யம் நிரஞ்ஜனம்

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மி இந்த்ரனிடம் கூறத் தொடங்கினாள் : வாஸுதேவனே பரப்ரஹ்மம் ஆவான். ஞானத்தையே தனது ஸ்வரூபமாகக் கொண்ட அவன் காலம், இடம் ஆகியவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டவன் ஆவான் (அதாவது இன்ன காலத்தில் இருப்பான், இன்ன இடத்தில் இருப்பான் என்ற கட்டாயம் இல்லாமல் எப்போதும், எங்கும் இருப்பவன்). ஸத்வம், தமஸ், ரஜஸ் குணங்கள் அற்றவனாகிய அவன், எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாமல் தூய்மையாக உள்ளவன் ஆவான்.

2. ஸுகம் ஸதைகரூபம் து ஷாட்குண்யம் அஜராமரம்

தஸ்யாஹம் பராம சக்திரஹந்தா சாச்வதீ த்ருவா

பொருள் - ஆனந்தமயமாக உள்ள அவன் ஆறு குணங்கள் உள்ளவனாக, மாறாதவனாக, வயோதிகம் போன்ற ஏதும் அற்றவனாக, அழிவில்லாதவனாக உள்ளான். அவனுடைய உயர்ந்த சக்தியாகவும், அவனுடைய "நான்" என்னும் இருப்பாகவும் நானே உள்ளேன். நான் மாறாதவனாகவும், எப்போது உள்ளவனாகவும் இருக்கிறேன்.

3. வ்யாபார சக்திரேஷா மே ஸுஸ்ருஷா லக்ஷணா பவேத்
அயுதாயுத கோட்யோத கோடி கோட்ய யுதாம்சத:
4. ஸாஹம் ஸ்ருஜாமி ஸ்வாச்சந்த்யாத் த்விதா பேதமுபேயுஷீ
சேத்ய சேதந பாவேந சிச்சக்திச் சேதநோநயோ:
5. சேத்ய சேதநதாம் ப்ராப்தா ஸம்விதேவ மதாத்மிகா
ஸம்விதேவ ஹி மே ரூபம் ஸ்வச்ச ஸ்வச்சந்த நிர்பரா

பொருள் – என்னுடைய செயலாற்றும் சக்தி என்பது எனது படைக்கும் எண்ணம் மூலமாக வெளிப்படுகிறது. என்னுடைய அம்சத்தினைக் கோடி பாகங்களாக்கி, அதில் உள்ள ஒரு பாகத்தை மீண்டும் கோடி பாகங்கள் ஆக்கினால், அதன் ஒரு பாகத்தை நான் சேதநங்கள் மற்றும் சேத்யங்கள் (சேதநம் என்றால் ஞானமயம், சேத்யம் என்றால் அந்த ஞானத்தின் இலக்கு) என்று இரண்டாகப் பிரித்துப் படைக்கிறேன். இவற்றில் சேதநம் என்பது என்னுடைய சித் சக்தியாகும். இதுவே சேதந அசேதநங்களாகப் பிரிகிறது. தூய்மையான ஸம்வித் (ஞானம்) என்பதே என்னுடைய உண்மையான ரூபம் ஆகும்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீதந்த்ரம் பதிமூன்றாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 200)

அதிகரணம் - 3 - அந்தராதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - கண்ணின் உள்ளே நிற்பவனாகச் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் கூறப்படுவன் பரமாத்மாவே ஆவான் என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது.

1-2-13 அந்தர உபபத்தே:

பொருள் - கண்ணில் உள்ளவனாகக் கூறப்படுவன் பரமாத்மாவே, அங்கு கூறப்படுவது அவனுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் என்பதால் ஆகும்.

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (4-15-1) - ய ஏஷோ அக்ஷிணி புருஷோ த்ருச்யதே ஏஷ ஆத்மேதி ஹேவாச ஏதத் அம்ருதம் அபயமேதத் ப்ரஹ்ம - கண்ணில் எந்த ஒரு புருஷன் காணப்படுகிறானோ அவனே ஆத்மா என்று, அம்ருதம் என்றும், அபயம் என்றும், ப்ரஹ்மம் என்றும் கூறினார் - என்றுள்ளது.

சந்தேகம் - கண்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிற்பதாகக் கூறப்படும் இந்தப் புருஷன் கண்களுடைய அபிமான தேவதையா, ஜீவாத்மாவா அல்லது பரமாத்மாவா? இதில் எது பொருத்தமானது?

பூர்வபகஷம் - “காணப்படுபவன்” என்று கூறப்பட்டதால் அங்கு ப்ரதிபலிக்கும் ஒருவனாகவே இருத்தல் வேண்டும், அல்லது ஜீவாத்மாவாக இருக்கவேண்டும்; காரணம் சரீரத்தில் உயிர் உள்ளதா இல்லையா என்பதைத் திறந்த கண்கள் மூலமாகவே அறிவர். அல்லது கண்ணின் அபிமான தேவதையாக இருத்தல் வேண்டும்; இதன் காரணம் ப்ருஹத் உபநிஷத் (5-5-2) - ரச்மி பிரேஷ: அஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித: - சூரியனில் காணப்படும் புருஷனே கிரணங்கள் மூலமாகக் கண்ணில் காணப்படுகிறான் - என்று கூறுவதால் ஆகும். இந்த மூவரில் யாரோ ஒருவனே கண்ணின் உள்ளான் என்றே கொள்ளப்பட வேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - கண்ணில் உள்ளவன், அங்கு கூறப்படும் விஷயங்கள் பொருந்தவேண்டும் என்றால், பரமாத்மாவாக மட்டுமே இருக்கமுடியும். ஏன்? அவனுக்கு உரிய தன்மைகளே கூறப்பட்டுள்ளதால் ஆகும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-3) - ஏஷ ஆத்மேதி ஹோவாச ஏதத் அம்ருதம் அபயம் ஏதத் ப்ரஹ்மேதி ஏதம் ஸம்யத்வாம இத்யாசக்ஷதே ஏதம் ஹி ஸர்வாணி வாமாந்யபி ஸம்யந்தி ஏஷ உ ஏவ வாமநீ: ஏஷ ஹி ஸர்வாணி வாமநி நயதி ஏஷ உ ஏவ பாமநீ: ஏஷ ஹி ஸர்வேஷு லோகேஷு பாதி - இவனே அனைவருக்கும் ஆத்மா, இவனே அம்ருதம், இவனே பயம் அற்றவன், இவனே ப்ரஹ்மம்; விருப்பமானவை அனைத்தும் நிரம்பப் பெற்றவன் இவனே; நல்லவை அனைத்தும் அவனிடமே சென்று சேர்கின்றன; நன்மைகளை அளிப்பவன் அவனே; நன்கு விளங்குபவன் அவனே; அனைத்து உலகங்களிலும் விளங்குகிறான் - என்று கூறியது. இந்த வரியில் காணப்படும் பல்வேறு குணங்களும் பரமாத்மாவுக்கே பொருந்தும்.

1-2-14 ஸ்தாநாநி வ்யபதேசாத் ச

பொருள் - கண்களில் இருப்பு போன்றவையும் கூறப்படுவதால்.

ஸித்தாந்தம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-18) - யச் சக்ஷுஷி திஷ்டந் - யார் கண்களில் உள்ளானோ - என்பதன் மூலம் பரமாத்மா கண்களில் உள்ளதாகவும், நியமிப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. ஆகவே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-1) - ய ஏஷ அக்ஷிணி புருஷ: - கண்ணில் உள்ள இந்தப் புருஷன் யாரோ - என்பதன் மூலம்

பரமாத்மாவே கூறப்பட்டான் என்றாகிறது. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-1)
- த்ருச்யதே - காணப்படுகிறான் - என்று கூறுவதால், யோகிகளால் கண்ணில்
இவனைக் காண இயலும் என்பதால் பொருத்தமே ஆகும்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 200)

மூலம் - தாதர்த்யம் நித்யஸித்தமாகையாலே ஆசாஸிக்க வேண்டாமையாலும் இஸ்ஸம்பந்த ஸ்வரூபம் ப்ரணவத்திலே சொல்லுகையாலும் இதின் பலமாய் ஸமுத்ரே கோஷ்பதமஸ்தி என்னுமாபோலே புருஷார்த்தாந்தரங்களையெல்லாம் விளாக்குலைக் கொண்டிருக்கிற பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவ பரீவாஹரூபமான கைங்கர்யம் ஒழிவில் காலத்திற்படியே இங்கு அபேக்ஷிக்கப்படுகிறது.

அத்ர ஸ்வலாபாபேக்ஷாபி ஸ்வாமி லாபாவஸாயிநீ

ஸ்வாமி ப்ரயோஜநோபேக்ஷாப்யத: ஸ்வாநந்த ஹேதுகா

உன்னை உகப்பிக்கும் கைங்கர்யத்தை நான் பெறவேணுமென்னாலும், என்னை அடிமை கொண்டு நீ உகக்க வேணுமென்னாலும் இருவர்க்கும் ப்ரயோஜநம் ஸித்தம்.

விளக்கம் - “அவனுக்காகவே இருத்தல் (வாழ்தல்)” என்னும் நிலை எப்போதுமே ஜீவாத்மாவுக்கு உள்ளதாகும். அந்த நிலையை ப்ராத்திர்த்து அடையவேண்டிய அவசியம் இல்லை. மேலும், அவனுடனான இத்தகைய ஸம்பந்தத்தின் தன்மை குறித்து ப்ரணவத்தில் கூறப்படுகிறது. ஆகவே இத்தகைய நிலையின் பலனாக உள்ளதும், “ஒரு ஸமுத்திரத்தில் சிறிய ஒரு நீர் நிலையும் அடக்கம் ஆகும்” என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து புருஷார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருப்பதும் ஆகிய பரிபூர்ணமான பகவத் அனுபவம் என்னும் கைங்கர்யமே ஸர்வேச்வரஸிடம் ப்ராத்திக்கப்படுகிறது. அத்ர ஸ்வலாபாபேக்ஷாபி ஸ்வாமி லாபாவஸாயிநீ ஸ்வாமி ப்ரயோஜநோபேக்ஷாப்யத: ஸ்வாநந்த ஹேதுகா -

“நாராயணாய” என்னும் பதத்தில் உள்ள நான்காம் வேற்றுமை மூலமாக ஜீவாத்மா தன்னுடைய புருஷார்த்தத்தை ப்ரார்த்தித்தாலும், எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் ஆனந்தம் கொள்ளுதல் என்பதான அவனுடைய ப்ரயோஜனத்திலேயே சென்று முடிகிறது; இது போன்று பகவானாகிய அவன் ஆனந்தம் கொள்ளவேண்டும் என்று அவனுடைய பலனை எண்ணுதல் என்பதும் அடிமை – எஜமானன் என்னும் உறவுமுறை காரணமாக ஜீவனின் ஆனந்தத்திலே முடிகிறது. எஜமானனாகிய உன்னை மகிழ்விக்கும்படியான கைங்கர்யத்தை நான் அடைந்தாலும், எனது அடிமைத்தனத்தால் நீ மகிழ்ந்தாலும் நாம் இருவருக்குமே ப்ரயோஜனம் உள்ளது.

கைங்கர்யம் குறித்த கருத்து வேறுபாடு

மூலம் –

த்ரைகுண்யம் ஷ்ட்குணாத்யம் ச த்விதான்னம் பரிகீர்த்திதம்

த்ரைகுண்யமன்னம் பத்தானாம் இதரேஷாமதேதரத்

என்கிற ஷ்ட்குணாத்யமான அன்னமாவது பகவத் குணாநுபவம், அதடியாக வருகிற போக்யதம கைங்கர்ய விசேஷங்களாகவுமாம். “போகமாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச” என்கிறபடியே முக்ததசையில் பரமஸாம்யம் போகத்திலும் ஜ்ஞாநத்திலுமாகையால் அப்போதும் ஸ்வரூபாநுபந்தியான சேஷத்வத்துக்கும் இதின் பலமான கைங்கர்யத்துக்கும் விரோதமில்லை. முமுக்ஷு தசையிலும் முக்தி தசையிலும் உண்டான அஹங்க்ரஹம் சரீராத்தம்பாவத்தாலே என்று பாஷ்யாதிகளிலே ஸமர்த்திதமாகையால் இவ்வஹங்க்ரஹம் ப்ரார்த்த காஷ்டையடியாக வந்ததிறே. இப்படி முக்த தசையில் வரும் கைங்கர்யம் ஸ்வத:ப்ராப்தமாய் த்வந்த்வரஹிதமாய் நிரந்தரமாய் அநவச்சிந்நமாயிருக்கும். முமுக்ஷு தசையில் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யம் ஸ்க்ருத விசேஷோபாதிகமாய் த்வந்த்வதிதிஷ்டாயுக்தமாய் நித்ராதிகளாலே அந்தரிதமாய் அவச்சிந்ந ரஸமாயிருக்கும்.

விளக்கம் – லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் - த்ரைகுண்யம் ஷ்ட்குணாத்யம் ச த்விதான்னம் பரிகீர்த்திதம் த்ரைகுண்யமன்னம் பத்தானாம் இதரேஷாமதேதரத் - அன்னம்

என்பது ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களால் ஆனது அல்லது ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் என்னும் ஆறு குணங்களால் ஆனது என்று இருவகைப்படும்; முதலாவது வகை பந்தப்படுத்தப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களுக்கும், இரண்டாவது வகை முக்தர்களுக்கும் உடையதாகும் – என்று கூறுவது காணலாம். இங்கு ஆறுவகையான தன்மைகள் கொண்ட அன்னம் என்பது பகவானின் ஆறு குணங்களையும் அனுபவித்தல், அந்த அனுபவம் மூலமாக வருகின்ற இன்பமும் கைங்கர்யமும் ஆகும். ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-4-21) - போகமாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச - ப்ரஹ்ம அனுபவம் என்னும் போகம் மூலமாகவே முக்தனுக்கு ப்ரஹ்மத்துடனான ஒற்றுமையைக் கூறுவதால், ஜகத்வ்யாபாரம் (ஸ்ருஷ்டி முதலான செய்கைகள்) இல்லாமல் உள்ளதே முக்தனின் ஐச்வர்யம் ஆகும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, முக்தி அடைந்த நிலையில் ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் ஞானம், ஆனந்தம் போன்றவற்றில் மட்டுமே ஒற்றுமை உண்டு என்று கொள்ளவேண்டும். அப்படிக் கொண்டாலும், தனது இயல்பாகவே ஜீவாத்மா ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை என்பதிலும், அதன் காரணமாக அவன் பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதிலும் எந்த விரோதமும் இல்லை. முக்தி பெறவேண்டும் என்னும் ஆசையுடன் கூடிய நிலையிலும், முக்தி அடைந்த நிலையிலும், “நான் ப்ரஹ்மமாகவே உள்ளேன்” என்னும் எண்ணமானது, “நான் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரம் ஆவேன்” என்று எண்ணுதலே ஆகும் என ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் மற்ற க்ரந்தங்களிலும் கூறப்பட்டது. ஆகவே “நான் ப்ரஹ்மமாகவே உள்ளேன்” என்னும் எண்ணமானது, ஜீவாத்மா என்னும் சரீரம் அதன் ஆத்மாவாகிய ப்ரஹ்மத்தையே அண்டி உள்ளது என்றும், ப்ரஹ்மத்தின் கைங்கர்யத்திற்காகவே உள்ளது என்றும் உள்ள தன்மையாலேயே தோன்றுகிறது. முக்தி அடைந்த நிலையில் உண்டாகும் பகவத் கைங்கர்யம் என்பது ஆத்மாவுக்கு அதன் இயல்பான தன்மையாலேயே ஏற்படுகிறது; அது சுக-துக்கம் போன்று இரட்டையாக வரும் நிலைகள் அற்றதாக உள்ளது; எப்போதும் உள்ளதாகவும், எல்லையற்ற ஆனந்தம் உண்டாக்குவதாகவும் உள்ளது. ஆனால் முக்தி அடையவேண்டும் என்னும் ஆசையுடன் கூடிய நிலையில் (உயிர் வாழும்போது), தன்னுடைய பலனுக்காகச் செய்கின்ற பகவத்கைங்கர்யங்கள் அனைத்துமே முற்பிறவிகளில் செய்த புண்ணியகர்மங்களுடைய பலனால் உண்டானவையாகவும், சுக-துக்கம் போன்று இரட்டையாக வரும் நிலைகளுடன் கூடியதாகவும், உறக்கம் போன்ற தடைகளுடன் கூடியதால் அளவுள்ள ஆனந்தம் அளிக்கவல்லதாகவும் மட்டுமே இருக்கும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 20)

55. கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர்முகன் சந்தஸ்ஸும், மோஹசாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகன் பிணச்சுடலை வெந்தார் அக்கும் ஆறும் அணிந்து ஏறு ஏறிச் சுழன்று ஆடும் ஆலம் அமர் பிச்சுத் தெளிந்து தான் வணங்குமாறு உரைக்கக் கேட்ட ஸஜாதீயர் ப்ரஸாதமும் ஆர்ஷமும்.

அவதாரிகை - உபப்ரம்ஹணத்வ ஸாம்யமுண்டானாலும், இவ்வாழ்வார் ப்ரபந்தங்களுக்குள்ள வேற்றம் ஆர்ஷமான புராணாதிகளுக்கில்லை யென்னுமிடத்தை அறிவிக்கக்காக, உபயத்தினுடையவும் உத்பத்தி மூலங்களை அருளிச்செய்யக் கோலி, ப்ரதமம் ஆர்ஷப்ரபந்தோத்பத்தி மூலத்தை அருளிச்செய்கிறார் - (கல்பாதியிலென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும், மஹரிஷிகள் ஏற்படுத்திய க்ரந்தங்களுக்கும், “இவை இரண்டும் வேதங்களுக்கு உபப்ரம்ஹணங்கள் ஆகும்” என்ற தன்மை ஒத்திருத்தாலும், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களுக்கு உள்ள ஏற்றம் என்பது ரிஷிகள் ஏற்படுத்திய புராணங்கள் போன்றவற்றுக்கு இல்லை என்பதை உணர்த்த திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள், ரிஷிகள் ஏற்படுத்திய புராணங்கள் ஆகிய இரண்டும் தோன்றுவதற்கான காரணத்தை அருளிச்செய்ய எண்ணினார். இதற்காக முதலில் ரிஷிகள் ஏற்படுத்திய க்ரந்தங்கள் தோன்றுவதற்கான காரணத்தை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா, தஸ்ய தஸ்ய து மாஹத்மயம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே” என்கிறபடியே குணத்ரய வச்யனான தனக்கு காலபேதேந குணத்ரயமும் ஸங்கீர்ணமாயும், அதிலொரு குணம் ப்ரகூர மாயிருக்கும் விசேஷத்தையிட்டு “ஸங்கீர்ணாஸ் ஸாத்விகாச்சைவ ராஜஸாஸ் தாமஸாஸ் ததா” என்று ஸங்கீர்ணங்களென்றும் ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் சொல்லப்படுகிற அஹஸ்ஸுக்களாகிற கல்பங்களினுடைய ஆதிகளிலே உத்ரித்தமான குணநுகுணமாக ப்ரதிபந்ந மானபடியே, “அக்நேச் சிவஸ்ய மஹாத்மயம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்திதம், ராஜஸேஷு ச மாஹாத்மயம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது:, ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷு மஹாத்மயமதிகம் ஹரே:, தேஷுவேவ யோக ஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம், ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ரூணாஞ்ச நிகத்யதே” என்கிறபடியே தாமஸ கல்பங்களில் அக்நி சிவர்களுடைய மஹாத்மயத்தையும், ராஜஸ கல்பங்களில் தன்னுடைய மாஹாத்மயத்தையும், ஸாத்விக கல்பங்களில் ஸர்வேச்வரனுடைய மாஹாத்மயத்தையும், ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் பித்ர்ஸரஸ்வதிகளின் மஹாத்மயத்தையும் வர்ணியாநிற்கும் சதுர்முகனுடைய “மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ” என்கிறபடியே இவன் வாக்கிலே இச்சப்தம் பிறக்கக்கடியான அநுக்ரஹ கார்யமான நினைவும். சந்தஸ்ஸென்கிறவிது நினைவென்றே இவ்விடத்தில் கொள்ளவேணும். ச்சதமென்றே நினைவுக்கும் வாசகம்; ச்சந்தஸ்ஸென்கிறவிதுவும் நினைவுக்கு வாசகமாக வந்தவிடங்களிலே கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - (கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர்முகன் சந்தஸ்ஸும்) - மத்ஸ்யபுராணம் – யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா, தஸ்ய தஸ்ய து மாஹத்மயம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே - முன்பு நான்முகனால் எந்தக் கல்பத்தில் எது உரைக்கப்பட்டதோ, அதனுடைய பெருமை என்பதே அதன் தன்மையாக உரைக்கப்பட்டது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ற மூன்று குணங்களுக்கு வசப்பட்டவனாகிய நான்முகனாகிய தனக்கு, காலத்தில் உள்ள வேறுபாடுகள் காரணமாக மூன்று குணங்களும் கலந்தும், அந்த மூன்று குணங்களில் ஓரோரு காலத்தில் ஒவ்வொன்று அதிகமாகவும் உள்ள தன்மையின் விளைவாக [இந்தத் தன்மையின் விளைவாக நான்முகனுக்கு ஏற்படும் நினைவுகள் என்பவை, ரிஷிகள்

ஏற்படுத்திய புராணங்கள் போன்றவற்றுக்கு ஒரு காரணம் என்று கூற உள்ளார். இதனை மேலும் விவரிக்கிறார். அதாவது நான்முகனுக்கு அந்த நினைவுகள் எப்படி உண்டாகின்றன என்பதை அடுத்து உரைக்கிறார்]. முதலில் மூன்று குணங்கள் கலந்திருப்பதற்கான ப்ரமாணம் கூறுகிறார். மத்ஸ்ய புராணம் - ஸங்கீர்ணாஸ் ஸாத்விகாச்சைவ ராஜஸாஸ் தாமஸாஸ் ததா - மூன்று குணங்களும் கலந்துள்ளதாகவும், ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்றுள்ளவையாகவும் - என்பதற்கு ஏற்றபடி மூன்று குணங்களும் கலந்துள்ளதாகவும், ஸாத்விகம் என்றும் ராஜஸம் என்றும் தாமஸம் என்றும் கூறப்படும் நாள்களாகிற கல்பங்களுடைய தொடக்கத்தில் உண்டாகும் குணங்களைப் பின்பற்றி உண்டாக்கப்படுபவை [சில வரிகளுக்கு முன்பு, “அதிகமாகவும் உள்ள தன்மையின் விளைவாக” என்று உள்ளது காண்க. அதனுடன் இங்கு கூறப்பட்ட “உண்டாக்கப்படுபவை” என்பதைச் சேர்க்கவும். அதாவது “அதிகமாகவும் உள்ள தன்மையின் விளைவாக உண்டாக்கப்படுபவை” என்று பொருள் கொள்க. அடுத்து எவை உண்டாக்கப்படுகின்றன என்று கூறுகிறார்]. மத்ஸ்ய புராணம் - அக்நேச் சிவஸ்ய மஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்திதம், ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது:, ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷு மஹாத்ம்யமதிகம் ஹரே:, தேஷ்வேவ யோக ஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம், ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ருணாஞ்ச நிகத்யதே - தாமஸம் நிறைந்த நாள்களில் அக்னி, சிவன் மாஹாத்ம்யம் அதிகமாக பேசப்படுகிறது; ராஜஸம் அதிகமாக உள்ள நாள்களில் நான்முகனின் மாஹாத்ம்யம் அதிகமாக உரைக்கப்படுகிறது; ஸத்வம் மிகுதியாக உள்ள நாள்களில் ஸ்ரீஹரியின் மாஹாத்ம்யம் அதிகமாகப் பேசப்படுகிறது; ஸத்வம் அதிகமாக உள்ள நாள்களில் யோகஸித்தி உள்ளவர்கள் உயர்ந்த கதியான மோகஷம் அடைவர்; மூன்று குணங்களும் கலந்துள்ள நாள்களில் ஸரஸ்வதி மற்றும் பித்ருக்கள் பெருமை கூறுப்படுகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தாமஸம் அதிகமான உள்ள நாள்களில் அக்னி மற்றும் சிவன் ஆகியோரின் பெருமையும், ராஜஸம் அதிகமாக நாள்களில் நான்முகனாகிய தனது பெருமையும், ஸத்வம் அதிகமாக உள்ள நாள்களில் ஸர்வேச்வரனாகிய ஸ்ரீஹரியின் மாஹாத்ம்யத்தையும், மூன்று குணங்களும் கலந்துள்ள நாள்களில் ஸரஸ்வதி மற்றும் பித்ருக்களுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும் நான்முகன் வர்ணித்தபடி உள்ளான். இப்படிப்பட்ட நான்முகனுடைய, இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-30) -

மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ - வால்மீகியே! இந்த வாக்கியம் எனது நினைவு காரணமாக உமக்கு வந்தது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள நினைவும் [புராணங்கள் உண்டாக ஒரு காரணமாக உள்ளது என்று வாக்கியத்தை நிறைவு செய்து கொள்க. அடுத்த காரணத்தை அடுத்த பத்தியில் கூறுகிறார்]. சூர்ணையில் உள்ள “சந்தஸ்” என்ற பதம் “நினைவு” என்ற பொருளில் வந்ததாகவே கொள்ளவேண்டும். “சந்தம்” என்பது நினைவைக் குறிப்பதாகும். ஆகவே “ச்சந்தஸ்” என்பதும் நினைவு என்றே கொள்ளப்பட வேண்டும் (ஆக இப்படியாக உள்ள நான்முகனின் நினைவு என்பது புராணங்கள் வெளிப்பட ஒரு காரணம் என்றார். இனி அடுத்த காரணத்தை கூறுகிறார்).

வ்யாக்யானம் - ஆக, இப்படியிருந்துள்ள சதுர்முகன் நினைவும், “அந்யம் தேஹி வரம் தேவ ப்ரஸித்தம் ஸர்வஜந்துஷு, மர்த்த்யோ பூத்வா பவாநேவ மாமாராதய கேசவ. மாம் வஹஸ்வ ச தேவேச! வரம் மத்தோ க்ருஹாணச, யேநாஹம் ஸர்வபூதாநாம் பூஜ்யாத் பூஜ்யதரோபவம்” என்று வரம் வேண்டின ஸ்வோத்கர்ஷ காமனாகையாலே, “த்வஞ்ச ருத்ர! மஹாபாஹோ மோஷசாஸ்த்ராணி காரய” என்று பகவான் நியோகித்தது வ்யாஜமாக ஆகமாதி மோஹ சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகனான ருத்ரன்,

விளக்கம் - (மோஹசாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகன்) - இப்படியாக உள்ள நான்முகனின் நினைவும். அந்யம் தேஹி வரம் தேவ ப்ரஸித்தம் ஸர்வஜந்துஷு, மர்த்த்யோ பூத்வா பவாநேவ மாமாராதய கேசவ. மாம் வஹஸ்வ ச தேவேச! வரம் மத்தோ க்ருஹாணச, யேநாஹம் ஸர்வபூதாநாம் பூஜ்யாத் பூஜ்யதரோபவம் - தேவனே! கேசவா! தேவர்களுடைய தலைவனே! நீ மனிதனாக வந்து என்னை உனது தலைவனாக ஏற்று ஆரதிக்கவேண்டும். என்னிடம் வரங்களை நீ பெறவேண்டும்; எந்த ஒரு வரம் காரணமாக அனைத்து உயிர்களிலும் வணங்கப்படுபவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வணங்கப்படுபவனாக நான் மாறுவேனோ, அந்த வரத்தை நீ எனக்கு அளிக்கவேண்டும் - என்று வரம் வேண்டிய சிவன், தனது பெருமையில் மிகவும் நாட்டம் உள்ளவன் ஆவான்; ஆகவே அவன், த்வஞ்ச ருத்ர! மஹாபாஹோ மோஷசாஸ்த்ராணி காரய - பரந்த தோள்கள் உள்ள ருத்ரனே! மயக்க வைக்கும் சாஸ்த்ரங்களை நீ ஏற்படுத்துவாயாக - என்று ஸர்வேச்வரனால் கட்டளை

இடப்பட்டதையே ஒரு காரணமாக வைத்துக் கொண்டு ஆகமம் போன்ற மயங்க வைக்கும் சாஸ்திரங்களை சிவன் ஏற்படுத்தினான்.

வ்யாக்யானம் - “பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞுகன்” என்றும், “சுடலையில் சுடுநீறன்” என்றும், “வெந்தாரென்பும் சுடுநீறும் மெய்யிற் பூசி” என்றும், “அக்கும் புலியினதளுமுடையார்” என்றும், “ஆறும் பிறையு மரவமுமடம்பும் சடை மேலணிந்து” என்றும், “ஏறேறி” என்றும், “சுழன்றாடும் கொன்னவிலும் மூவிலைவேல் கூத்தன்” என்றும், “ஆலமமர் கண்டத்தரன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தம: ப்ரகரனாகையாலே நிஹீனவ்ருத்திபரனாய், “உந்மத்தவத் உந்மத்த: ப்ரபு: ப்ரபவதாமபி, ராத்ரௌ ச்மசாநேப்யடஸி தத் கிமேதத் தவேச்வர:” இத்யாதியாலே, “ச்மசாந பர்யடநம் தொடக்கமான நிஹீநவ்ருத்திகளை நீ அநுஷ்டிக்கைக்கு ஹேதுவென்” என்று தேவி கேட்கும்படி ச்மசாநங்களிலே ஸஞ்சரித்து, சவ பஸ்மத்தை உடம்பெங்கும் பூசி அஸ்த்தி மாலையைப் பூண்டு வ்யாக்ர சர்மத்தை யுடுத்தி, நதீ சந்த்ர ஸர்ப்பாதிகளை ஜடையிலே யணிந்து, ஸர்வேச்வரன் தன் ஸார்வஜ்ஞ்யாநுகுணமாக வேதமயனான விஹகேச்வரனை மேற்கொண்டு உலாவுமா போலே தன்னறிவு கேட்டுக்கநுகுணமாக ஜ்ஞாந ஹீநமான ரிஷபத்தை வாஹநமாக உடையவனாய், மத்தர் களித்து ந்ருத்தம் பண்ணுமோபாதி சக்ர ப்ரமம் போலே சுழன்றாடுவது, விஷத்தைக் கண்டத்திலே தரிக்கையாலே நம்மிற்காட்டில் அதிசயித சக்திகரில்லை யென்று தன்னை ஈச்வரனாக நினைத்திருப்பதாகிற ப்ராந்தி நீங்கி,

விளக்கம் - (பிணச்சுடலை வெந்தார் அக்கும் ஆறும் அணிந்து ஏறு ஏறிச் சுழன்று ஆடும் ஆலம் அமர் பிச்சுத் தெளிந்து). இப்படிப்பட்ட சிவன், பெரியதிருமொழி (2-6-9) - பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞுகன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (10-1-5) - சுடலையில் சுடுநீறன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (1-5-8) - வெந்தாரென்பும் சுடுநீறும் மெய்யிற் பூசி - என்றும், பெரியதிருமொழி (9-6-1) - அக்கும் புலியினதளுமுடையார் - என்றும், பெரியதிருமொழி (6-7-9) - ஆறும் பிறையு மரவமுமடம்பும் சடை மேலணிந்து, இரண்டாம் திருவந்தாதி (63) - ஏறேறி - என்றும், பெரிய திருமடல் (70) - சுழன்றாடும் கொன்னவிலும் மூவிலைவேல் கூத்தன் - என்றும், முதல் திருவந்தாதி (4) - ஆலமமர் கண்டத்தரன் - என்றும்

கூறுவதற்கு ஏற்ப தாமஸகுணம் நிறைந்தவன் என்பதால் தாழ்ந்த செயல்களுடன் கூடியவனாக உள்ளவன். உந்மத்தவத் உந்மத்த: ப்ரபு: ப்ரபவதாமபி, ராத்ரௌ ச்மசாநேப்யடஸி தத் கிமேதத் தவேச்வர: - ஈச்வரனே! பைத்தியத்தன்மை இல்லாதவரும், ப்ரபுக்கள் அனைவருக்கும் ப்ரபுவும் ஆகிய நீவிர் பித்துப் பிடித்தவர் போன்று இரவில் இடுகாட்டில் அலைகிறீர்; இது போன்ற நிலை ஏற்பட்டதன் காரணம் என்ன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பார்வதியானவள் சிவனாகிய தன்னிடம், “இடுகாட்டில் திரிந்தபடி இருத்தல் போன்ற தாழ்வான செயல்களை நீவிர் செய்வதற்குக் காரணம் என்ன?”, என்று கேட்கும்படியாக, மயானத்தில் திரிந்தபடி, எரிந்த பிணங்களுடைய சாம்பலைத் தனது உடல் முழுவதும் பூசியபடி, எலும்புத்துண்டுகளால் ஆகிய மாலையை அணிந்து கொண்டு, புலித்தோலை ஆடையாக உடுத்தியபடி, கங்கை சந்த்ரன் மற்றும் நாகத்தைத் தனது ஜடையில் தரித்தபடி, ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய அனைத்தும் அறிந்த தன்மைக்கு ஏற்ப வேதமயமான கருடனில் ஏறி ஸஞ்சரிப்பது போன்று சிவனாகிய தனது அறிவு கேட்டுக்கும் ஏற்றபடியாக அறிவில் குறைந்த ரிஷபத்தை வாகனமாகக் கொண்டு திரிந்தபடி, மனநிலை சரியில்லாதவர்கள் வேடிக்கையாக ஆடுவது போன்றும் சக்கரம் சுற்றுவது போன்றும் சுழன்று ஆடியபடி, கொடிய விஷத்தைத் தனது கழுத்தில் நிறுத்தியதன் காரணமாகத் தன்னைக் காட்டிலும் அதிக சக்தி உள்ளவர் வேறு யாரும் இல்லை என்று தன்னை எண்ணியபடி உள்ள சிவன், இப்படிப்பட்ட மயக்கம் நீங்கப் பெற்று.

வ்யாக்யானம் - ஸத்வ குணம் தலையெடுத்து, ஸத்வம் விஷ்ணு ப்ரகாசகமாகையாலே, “ஆல்மேல் வளர்ந்தானைத் தான் வணங்குமாறு நால்வர்க்கு மேலையுகத்துரைத்தான்” என்கிறபடியே அகடிதகடநா ஸமர்த்தனான ஸர்வேச்வரனைத் தான் உபாஸிக்கும் ப்ரகாரத்தை உபதேசிக்கக் கேட்டவர்களாகையாலே,

விளக்கம் - (தான் வணங்குமாறு உரைக்கக் கேட்ட) - [மயக்கம் நீங்கப் பெற்ற சிவன்] ஸத்வகுணம் மேம்பட்டு, ஸத்வகுணம் என்பது மஹாவிஷ்ணுவை உணர்த்துவது என்பதால், நான்முகன் திருவந்தாதி (17) - ஆல்மேல் வளர்ந்தானைத் தான் வணங்குமாறு நால்வர்க்கு மேலையுகத்துரைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப

யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றைச் செய்யவல்லவன் ஸர்வேச்வரன் என்றுள்ள ஸர்வேச்வரனை, சிவனாகிய தான் வணங்கும் விதத்தைத் தன்னிடமிருந்து கேட்டறிந்து கொண்டதாலும் [அதாவது சிவனாகிய தான், மஹாவிஷ்ணுவை வணங்கும் விதத்தைக் குறித்து தன்னிடம் ரிஷிகள் கேட்டு அறிந்ததால்]

வ்யாக்யானம் - ஸத்வநிஷ்ட்டராய் ருஷித்வத்தால் வந்த ஸாஜாத்யத்தையு முடையரான அகஸ்த்ய புலஸ்த்ய தசஷ மார்க்கண்டேயர்கள் நால்வரிலே ஒருவனான புலஸ்த்யன், “புராண ஸம்ஹிதாகர்த்தா பவாந் வத்ஸ பவிஷ்யதி, தேவதா பாரமார்த்த்யஞ்ச யதாவத் வேத்ஸ்யதே பவாந்” என்று ஸ்ரீபராசரபகவானுக்கு வரப்ரநாநம் பண்ணுகையாலே ஸஜாதீயரான ருஷிகள் ப்ரஸாதமும்

விளக்கம் - (ஸஜாதீயர் ப்ரஸாதமும்) - இவற்றைக் கேட்டறிந்த காரணத்தால் ஸத்வகுணத்தில் மட்டுமே எப்போதும் நிலைநிற்பவர்களும், மஹரிஷிகள் என்றுள்ள தங்கள் இனத்துக்கு ஏற்றதான தன்மை கொண்டவர்களும் ஆகிய அகஸ்தியர், புலஸ்த்யர், தசஷர், மார்க்கண்டேயர் ஆகிய நால்வரில் ஒருவரான புலஸ்த்யர் என்பவர், ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் (1-1-25) - புராண ஸம்ஹிதாகர்த்தா பவாந் வத்ஸ பவிஷ்யதி, தேவதா பாரமார்த்த்யஞ்ச யதாவத் வேத்ஸ்யதே பவாந் - பராசரே! நீவிர் புராணம், ஸம்ஹிதைகளுக்குக் கர்த்தா ஆகப்போகிறீர் - என்று பராசரபகவானுக்கு வரம் அளித்த காரணத்தால் தங்கள் இனத்தவர்களாக உள்ள ரிஷிகளின் க்ருபையும் [நான்முகனின் நினைவு, சிவனுடைய உபதேசம், தங்களைப் போன்ற ரிஷிகளின் க்ருபை ஆகியவையே ரிஷிகள் புராணங்களை ஏற்படுத்தக் காரணம் ஆகும் என்கிறார்],

வ்யாக்யானம் - ருஷி ப்ரோக்தங்களான ப்ரபந்தங்களினுடைய உதயத்துக்கு மூலமென்கை.

விளக்கம் - (ஆர்ஷ மூலம்) - [மேலே கூறப்பட்ட பலவும்] ரிஷிகள் உண்டாக்கிய புராணங்கள் மற்றும் இதிகாசங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணங்கள் ஆகின்றன.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீவால்மீகி பகவானுக்கு அநுக்ரஹகரனான ப்ரஹ்மாவைப் போலே விஜாதீயனன்றிக்கே ஸ்ரீபராசரபகவானுக்கு வரப்ரதனான புலஸ்த்யனும் ருஷியாகையாலே இவனுக்கு ஸஜாதீயனென்னத் தட்டில்லையிறே. மற்றுண்டான இதிஹாஸ புராண கர்த்தாக்களுடைய ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலமும் ஆராய்ந்தால் இப்புடையிலே யாயிருக்கு மத்தனையல்லது அத்வாரக பகவத் ப்ரஸாதம் ஒரு விஷயத்திலுமில்லை யென்று நினைத்திறே ஆர்ஷமூல மென்று திரளவருளிச் செய்தது.

விளக்கம் - அதாவது வால்மீகி பகவானுக்கு க்ருபை செய்த நான்முகன் போன்று வேறு இனமாக அல்லாமல், பராசர பகவானுக்கு க்ருபை செய்த புலஸ்த்யரும் பராசரர் போன்றே ரிஷி என்பதால், அவரைப் பராசரரின் இனம் என்று கூறுவதில் குற்றம் இல்லை. மேலும் மனிதர்களால் ஏற்பட்ட இதிகாசம் மற்றும் புராணங்களைச் செய்த கர்த்தாக்களுடைய ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலம் எது என்று ஆரய்ந்தால், இது போன்றே இருக்கும் அல்லாமல், நேரடியாகப் பகவானின் க்ருபை என்பது எந்த ஒரு ப்ரபந்தத்துக்கும் இல்லை என்பதால் “ஆர்ஷ மூலம் - ரிஷிகள் உண்டாக்கியது” என்றார்.

56. பரம ஸத்வத்தோடே உள்ளி உரைக்கும், நிறை ஞானத்து அயனாம் சிவனாம் திருமால் அருள்கொண்டு இவர் பாடினார்.

அவதாரிகை - இனி இவ்வாழ்வார் ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலம் இன்னதென்கிறார் (பரமஸத்வேத்யாதியால்).

விளக்கம் - இனி நம்மாழ்வார் ப்ரபந்தங்கள் உண்டாகக் காரணம் என்ன என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கல்பாதியில் உத்ரித்தமான குணாநுகுணமாகத் தோற்றிற்று வர்ணிக்கமென்றதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி பரமஸத்வத்தோடே “உள்ளியுரைத்த” என்று ரஜஸ் தமஸுக்களோடும் தத்ஸஹபடிதமான ஸத்வத்தோடும் அந்வயமின்றிக்கே, “பரம ஸத்வ ஸமாச்ரய:” என்கிறபடியே

தனக்குமேல் இல்லை யென்னும்படியான சுத்த ஸத்வ யுக்தனாய், தான் சொல்லிற்றடைய வேதார்த்தமா யிருக்கச்செய்தே சடக்கெனச் சொன்னால் “வாய் வந்தபடி சொன்னான் நிரூபியாதே” என்பர்களென்று சேதனர்பக்கல் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே இவர்களுக்கு ஆப்திக்குறுப்பாக “நெறியுள்ளியுரைத்த” என்கிறபடியே வேதமார்க்கத்தை விசாரித்து அருளிச்செய்யுமவனுமாய், பிச்சுத் தெளிந்து சொன்னவன் வார்த்தை கேட்டுண்டான ஜ்ஞாநமாத்ரத்தை யுடையவர்களைப் போலன்றியே “நிறை ஞானத்தொரு மூர்த்தி” என்கிறபடியே பரிபூர்ண ஜ்ஞானத்தை நிரூபகமாகவுடையனுமாய் “அயனாம் சிவனாம் திருமாலால்” என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நின்று அவ்வகார்யங்களை நிர்வஹிக்கையாலே தத்தச்சப்த வாச்சனாய் ஸர்வாதிகனான ஸ்ரீய:பதியினாலே, “அருளப்பட்ட சடகோபன்” என்கிறபடியே “மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவராய்”, “அருள் கொண்டாயிர மிந்தமிழ் பாடினான்” என்கிறபடியே அந்த அத்வாரக பகவத் ப்ரஸாதத்தை மூலமாகக் கொண்டு இவர் இப் ப்ரபந்தங்கள் பாடியருளினாரென்கை.

விளக்கம் – (பரம ஸத்வத்தோடே) - கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் மிகுதியாக உள்ள குணங்களுக்கு ஏற்றபடியாகத் தோன்றியதை உரைப்பது என்ற நிலைக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள பரமஸத்வத்துடன் கூடியபடியே, திருவாய்மொழி (1-3-5) - உள்ளி உரைத்த - என்பதற்கு ஏற்ப ரஜஸ் மற்றும் தாமஸ குணங்களுடன் ஒன்றாகவே பேசப்படுகின்ற ஸத்வகுணத்துடன் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் இல்லாமல், ஸ்தோத்ரரத்னம் (12) - பரம ஸத்வ ஸமாச்ரய: - யார் ஒருவன் பரமஸத்வமும் அண்டி நிற்கும்படியாக உள்ளவனோ - என்பதற்கு ஏற்ப, தனக்கு மேல் யாரும் இல்லை என்னும்படியாக சுத்த ஸத்வத்தை உடையவன். (உள்ளி உரைக்கும்) - தன்னால் கூறப்பட்டவை அல்லது தனது ஆணைகளே ஆன வேதங்களின் ஆழ்பொருளாக உள்ளபோதிலும், சட்டென்று அவற்றை உரைத்தால், “இவன் எதனையும் ஆராயாமல் வாய்க்கு வந்தபடி உரைக்கிறான்” என்று பழி கூறுவர் என்பதற்காக, அனைத்து உயிர்கள் மீதும் கொண்ட வாத்ஸல்யத்தின் மிகுதி காரணமாக “இவர்கள் நம்பவேண்டும்” என்பதற்காக, திருவாய்மொழி (1-3-5) – நெறி உள்ளி உரைத்த - என்பதற்கு ஏற்ப வேதநெறியை நன்றாக ஆராய்ந்து அருளிச்செய்பவன். (நிறை ஞானத்து) - மனக்குழப்பம் அல்லது

புத்தி தடுமாற்றம் நீங்கி சிவன் கூறிய சொற்கள் கேட்டு ஏற்பட்ட ஞானத்தை மட்டுமே உடையவர்கள் போன்று அல்லாமல், (அயனாம் சிவனாம் திருமாலால்) - திருவாய்மொழி (4-8-6) - அயனாம் சிவனாம் திருமாலால் - என்பதற்கு ஏற்ப மேலே உரைக்கப்பட்ட நான்முகன் மற்றும் சிவன் போன்றவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்து அவர்கள் செய்கின்ற செயல்களான ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரத்தை நிர்வாகம் செய்பவன் என்பதால் “நான்முகன், சிவன்” என்று கூறினால் அது தன்னையே உரைக்கும் என்னும்படி அனைத்தையும் நியமிக்கும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன். இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனால் திருவாய்மொழி (8-8-1) - அருளப்பட்ட சடகோபன் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருள் - என்னும்படி க்ருபை செய்யப்பட்ட இவர், கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு (8) - அருள் கொண்டாயிர மிந்தமிழ் பாடினான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய நேரடியான கருணை மூலம் ப்ரபந்தங்களை பாடி அருளினார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 165)

2-9-2 ஈதே யானுன்னைக் கொள்வதெஞ் ஞான்றும் என்

மைதோய் சோதி மணிவண்ண வெந்தாய்

எய்தா நின்கழல் யானெய்த ஞானக்

கைதா காலக் கழிவு செய்யேலே

பொருள் - எனக்கு இத்தகைய ருசி காரணமாக உண்டான அனுபவத்திற்கு ஏற்றபடி கருமை நிறைந்த ஒளியுடைய மாணிக்கம் போன்ற வடிவழகு கொண்ட எனது ஸ்வாமியே! உன்னிடம் நான் எப்போதும் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளும் பலன் இதுவே ஆகும்; எது என்றால் - பெறுவதற்கு மிகவும் அரிதாக உள்ள உனது திருவடிகளை நான் அடைவதற்கு இதற்குக் காலதாமதம் செய்யவேண்டாம்.

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில் காயிகமான பேற்றை அபேக்ஷித்தார்; இதிலே - மாநஸமான பேற்றை அபேக்ஷிக்கிறார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் சரீரம் மூலம் கிட்டவல்ல பேற்றை விரும்பினார். இந்தப் பாசுரத்தில், மனம் மூலம் கிட்டவல்ல பேற்றினை விரும்புகிறார்.

வ்யாக்யானம் - கீழிற்பாட்டிலே “ஈதே” என்னச் செய்தேயும், “ஓர் அர்த்தத்தையே பலகால் கேட்டவாறே மற்றோன்றிலே தருமாறிச் செல்லவுங்கூடுமே; இதிலே நிலை நின்றமை அறியவேண்டும்” என்று, “இதுவும் இன்னுமெதுவும் வேணும்”

என்றான். (ஈதே) என்கிறார். “நீர் இதிலே நிலைநின்றீர் என்னுமிடம் நாம் அறியும்படியென்?” என்ன, (யானுன்னுக் கொள்வது) இருவருடையவும் தர்மியே இதில் ப்ரமாணம். ஸ்வாமியான உன்பக்கல் சேஷபூதனான நான் கொள்ளுமது இதுவே; “நம்முடைய ஸ்வாமித்வமும், உம்முடைய சேஷத்வமும் கிடக்கச்செய்தேயன்றோ நெடுநாள் இழந்து போந்தது; ஆன பின்பு நமக்கு அதிசங்கை வர்த்தியா நின்றது காணும்; இது எத்தனை குளிக்கு நிற்கும்?” என்ன, (எஞ்ஞான்றும்) யாவதாத்மபாவி இதுவே எனக்கு வார்த்தை.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “அம்மாவடியேன் வேண்டுவது ஈதே” என்று உறுதிபட உரைத்தவர் மீண்டும் இங்கு “ஈதே யான் உன்னைக் கொள்வது” என்று கூறவேண்டுமோ? அதாவது மறுபடியும் “ஈதே” என்று தொடர்ச்சியாகக் கூறினால் “கூறியது கூறல்” என்ற புநருக்தி தோஷம் ஏற்படாதோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். ஒரு பொருளை விரும்பிய ஒருவரிடம் மீண்டும் மீண்டும் அந்தப் பொருளை வேண்டுமா என்றால் அவன் மனம் தடுமாறி விட வாய்ப்புள்ளது; அதாவது அந்தப் பொருள் வேண்டாம் என்று கூறி மற்றொரு பொருளை விரும்ப வாய்ப்பு உண்டு. இங்கு ஆழ்வார் தான் விரும்புல் பொருளான ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைக் குறித்து நிலையாக உள்ளாரா என்று அறிய விரும்பிய ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இதுவும், இதனைத் தவிர வேறு எதுவும் வேண்டுமோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “(ஈதே) - வேறு ஏதும் வேண்டாம், இது மட்டுமே வேண்டும்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நீவிர் இந்த விருப்பத்தில் மட்டுமே நிலையாக இருப்பீர், வேறு எதற்கும் மாறமாட்டீர் என்பதற்கு உரிய சான்று நாம் அறியும்படி உம்மிடம் ஏதும் உள்ளதா?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “(யான்) - நான் உனக்கு அடிமை, நீ எனக்கு எஜமானன் என்று நம் இருவருக்கு இடையே உள்ள உறவுமுறையே இதற்குச் சான்று ஆகும். ஸ்வாமியாக உள்ள உன்னிடம் உனது அடிமையான நான் வேண்டுவது இது மட்டுமே ஆகும்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நம்முடைய ஸ்வாமியாக உள்ள தன்மை, உம்முடைய அடிமையாக உள்ள தன்மை ஆகியவை எப்போதும் இருப்பதாம். ஆனால் பல நாட்களாக இதனை இழந்து நின்றது நீவிர் அல்லவோ? அதனால்தான் உம்முடைய நிலையான தன்மை குறித்து நமக்குப் பெருத்த சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. உடலில் பூசப்படும் வாசனைப்

பொருள்களானவை, மூன்று நான்குமுறை குளித்த பின்னர் நிற்குமோ? இது போன்று நீவிர் எத்தனை காலம் இந்த நிலைப்பாட்டில் நிலையாக இருப்பீர்?”, என்று கேட்டான். இதற்கு ஆழ்வார், “(எஞ்ஞான்றும்) - இந்தச் சரீரத்தில் உயிர் உள்ளவரை இதுவே எனது விண்ணப்பம் ஆகும்”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - “இதிலே நிலைநிற்கும்படி உம்மை இத்துச்சிசைஷ பண்ணுவித்தார் ஆர்?” என்றான் ஈச்வரன்; இப்படி யார் கற்பித்தார்? மற்றுமுண்டோ? தேவர் வடிவழகிறே! (என் மை தோய் இத்யாதி) மை தோய்ந்திருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைத்தான மணியினுடைய நிறம் போன்ற திருநிறத்தைக் காட்டி என்ன அநந்யார்ஹனாக்கி உன் சேஷிவத்தை அறிவித்தவனே! “அழகிது, உமக்குச் செய்யவேண்டுவதுதானென்?” என்ன, (எய்தா நின்கழல் யான் எய்த) ஸ்வயத்தந்தால் ஒருவர்க்கும் ப்ராபிக்கவொண்ணாத திருவடிகளை “உன்னாலே பேறு” என்றிருக்கிற நான் ப்ராபிக்கும்படி பண்ணு. “அது நீர் மயர்வற மதிநலம் பெற்றவன்றே பெற்றிலீரோ?” என்ன, (ஞானக்கை தா) இது நீ நினைத்திருக்குமளவு போராது; அது நான் “பெற்றேன்” என்று தெளியும்படி பண்ணவேணும். அமிழ்ந்தினார்க்குக் கை கொடுத்தாப்போலேயிருக்கையாலே ஜ்ஞாந லாபம், “ஜ்ஞானமான கையைத் தா” என்கிறார்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நீவிர் இப்படிப்பட்டதான ஒரு இலக்கில் நிற்கும்படியான கெட்ட கல்வியை யார் உமக்கு அளித்தது?”, என்று நகைச்சுவையுடன் கேட்டான். அதற்கு ஆழ்வார், “இவ்விதம் வேறு யார் போதிக்கப்போகிறார்கள்? வேறு யாரும் உள்ளனரோ? உன்னுடைய திருமேனி அழகு அல்லவோ இதன் காரணம்?”, என்றார். (என் மை தோய் இத்யாதி) - கருமை நிறைந்த தேஜஸ் பொருந்திய மாணிக்கம் போன்ற வடிவழகைக் காண்பித்து என்னை உனக்கு அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் வசப்பட்டவன் அல்லன் என்னும்படி மாற்றி, உன்னுடைய எஜமானத்தன்மையை உணர்த்தியவனே! இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “சரி, உம்முடைய புகழ்ச்சி நன்றாகவே உள்ளது. உமக்கு நாம் என்ன செய்யவேண்டும்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “(எய்தா நின்கழல் யான் எய்த) - பெறுவதற்கு மிகவும் அரிதான, அதாவது தாங்களாகவே முயன்று பெறுவோம் என்று முயற்சித்தால் பெறுவதற்கு இயலாத உன்னுடைய

திருவடிகளை உன் மூலமாகப் பெறுவேன் என்றுள்ள நான், அவற்றை அடையும்படிச் செய்வாயாக”, என்றார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “அப்படிப்பட்ட நிலையை நீவீர் நம்மால் மதிநலம் அருளப்பெற்ற அன்றே பெற்றுவிட்டீர் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “(ஞானக்கை தா) அந்த நிலை நீ நினைக்கும்படி இருக்கமுடியாது. நான் உனது திருவடிகளை அன்று பெற்றேன் என்று எனது மனதில் நான் நன்றாக உணரும்படிச் செய்யவேண்டும்; அதாவது எனது மனதளவில் நான் அடைந்தேன் என்று எண்ணினால் போதாது; எனக்கு அவ்விதம் உண்டானது என்று நீ உணர்த்தவேண்டும். நீரில் மூழ்குபவர்களுக்குக் கை கொடுத்து உதவுவது போன்று உள்ளதால் ஞானம் என்னும் கையை அளிக்கவேண்டும்”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - இங்கே, எம்பார்க்கு ஆண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. அதாவது, “ஒரு கிணற்றிலே விழுந்தவனுக்கு இரண்டு பேர் கைகொடுத்தால், எடுக்குமவர்களுக்கும் எளிதாய், ஏறுமவனுக்கும் எளிதாயிருக்குமிறே; அப்படியே ஆகிறது” என்று.

விளக்கம் - ஸ்வாமி எம்பாரிடம் ஸ்வாமி முதலியாண்டான், “ஒரு கிணற்றில் விழுந்தவனுக்கு இரண்டு பேர் கை கொடுத்து உதவினால், அவ்விதம் அவனை மேலே எடுப்பவர்களுக்கும் விழுந்தவனுக்கும் மேலே வர எளிதாக இருக்கும் அல்லவோ?”, என்று அருளிச்செய்ததை இங்கு கொள்ளவேண்டும். இந்த நிகழ்வு என்ன? ஒருமுறை முதலியாண்டான் திருநாராயணபுரத்தில் எழுந்தருளியபோது அவருடைய சிஷ்யர் ஒருவர் திருவரங்கத்தில் எம்பாருக்குக் கைங்கர்யம் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒருநாள் எம்பார் சிலருக்கு ஸமாச்ரயணம் செய்தபோது, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் தனக்கும் அவ்விதமே செய்யவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தார். இதனைக் கேட்ட எம்பார் அவரிடம், “உமக்கு யாருடனாவது ஸம்பந்தம் விசேஷமாக உள்ளதோ?”, என்று கேட்க அதற்கு அவர், “உம்முடன் இருக்கும் இந்தச் சம்பந்தமே நமக்கு ஒரே ஸம்பந்தம்”, என்று கூறினார். அப்போது எம்பார், ‘இவர் முதலியாண்டான் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்’ என்று அறியாமல், அவருக்கு ஸமாச்ரயணம் போன்ற பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து வைத்து, தொடர்ந்து அவரது கைங்கர்யங்களை ஏற்றபடி இருந்தார். ஒருநாள்

முதலியாண்டான் திருவரங்கத்திற்கு மீண்டும் வந்தபோது, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அவரை வணங்கி நின்றார். அப்போது அனைத்தையும் அறிந்த எம்பார், “நான் அபசாரப்பட்டேனே”, என்று வருந்தினார். அப்போது முதலியாண்டான் மேலே கூறப்பட்ட வாக்கியத்தை அருளிச் செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ஞானக்கை தா) அங்ஙனன்றிக்கே, “அது பின்னை பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளை உடையார் பெறும் பேறன்றோ?”, என்ன, (ஞானக்கை தா) அவற்றையும் தேவரே பிறப்பித்து, தேவர் திருவடிகளைப் பெறவேணும் என்னவுமாம். “அப்படி செய்கிறோம்” என்ன. (காலக்கழிவு செய்யேலே) “ஒல்லை” என்றதுதானேயன்றோ எனக்கு எப்போதும் வார்த்தை.

விளக்கம் - (ஞானக்கை தா) – மேலே கூறப்பட்ட “ஞானக்கை தா” என்பது “நான் பெற்றேன் என்று தெரியும்படியாகச் செய்யவேண்டும்” என்ற பொருள் தந்தது. அல்லது ஞானம் என்பதற்குப் பக்தி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மேலே ஸர்வேச்வரன் கூறியது போன்று, “உமக்கு மதிநலம் அருளியபோதே அவற்றை நீவிர் பெற்றீர் அல்லவோ?”, என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக, “நீர் விரும்பும் பக்தியானது (அதாவது ஞானம்) பரபக்தி, பரஜ்ஞாந, பரமபக்திகளை உடையவர்கள் மட்டுமே பெறும் பேறு ஆயிற்றே”, என்று கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இதற்கு ஆழ்வார், “(ஞானக்கை தா) - அவற்றையும் நீயே எனக்கு அளித்து, உனது திருவடிகளை எனக்குப் பெற்றுத் தரவேண்டும்”, என்றார். இதற்கு அவன், “அப்படியே செய்வோம்”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “(காலக்கழிவு செய்யேலே) - காலதாமதம் செய்யாமல் இப்போதே அளிக்கவேண்டும்”, என்றவுடன் அவன், “விரைவு என்பதுதானே நமக்கு எப்போதும் அறிந்த ஒன்று”, என்கிறான்.

2-9-3 செய்யேல் தீவினையென்று அருள்செய்யும் என்

கையார் சக்கரக் கண்ணபிரானே

ஐயார் கண்ட மடைக்கிலும் நின்கழல்

எய்யா தேத்த அருளிச்செய் எனக்கே.

பொருள் – “செய்யத்தகாத செயல்களான தீவினைகளைச் செய்யாதே” என்று என் விஷயத்தில் க்ருபை செய்ய ஏற்றவிதமாகத் திருக்கரத்தில் பொருந்தின சக்கரத்தைக் கொண்ட க்ருஷ்ணனாகிய ஸௌலப்யம் மூலம் எனக்கு உபகாரம் செய்தவனே! கோழை வந்து எனது கழுத்தை அடைக்கும்படியான தீயகாலத்திலும் உன்னுடைய திருவடிகளை மறக்காமல் நான் துதிக்கும்படியாக எனக்கு நீ க்ருபை செய்யவேண்டும்.

அவதாரிகை – இதில், வாசிகமான பேற்றை அபேக்ஷிக்கிறார்.

விளக்கம் – கடந்த இரண்டு பாசுரங்களில் சரீரம், மனம் கொண்டு கிட்டவல்ல பேற்றினை விரும்பியவர், இந்தப் பாசுரத்தில் வாக்கினால் கிட்டவல்ல பேற்றினை ஆசைப்படுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – (செய்யேல் இத்யாதி) “கையும் திருவாழியும் பொருந்தியிருக்கிற இருப்பு கண்டாயே; நம் பவ்யதை கண்டாயே; நம்மை அனுபவிக்கை அழகியதோ? ச்ஷுத்ர விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் அநர்த்தப்படுகை அழகியதோ?” என்று கையில் திருவாழியையும் பவ்யதையையும் காட்டியாயிற்று இவருடைய விஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்தது; சாஸ்த்ர ப்ரதாநாதிகளாலன்று. (ஐயார் இத்யாதி) “துக்க நிவ்ருத்தி வேணும்” என்கிறேனல்லேன்; “துர்க்கதாவபி” என்கிறபடியே, ஏதேனும் உத்க்ரமண ஸமயத்திலும் உன் திருவடிகளை நான் இளையாதே ஏத்தும்படி பண்ணியருளவேணும்.

விளக்கம் – (செய்யேல் இத்யாதி) - “அழகான திருக்கரமும், அதில் பொருந்தி நிற்கும் சக்கரத்தையும் நீ கண்டால் அல்லவா? நாம் அனைவருக்கும் சுலபனாக வந்து நிற்கும் இயல்பையும் கண்டாய் அல்லவா? இவ்விதம் நான் உள்ளபோது என்னை

அனுபவித்தல் சிறந்த செயலா அல்லது தாழ்ந்த விஷயங்களில் ஈடுபட்டு பாவங்களைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளுதல் சிறந்ததா?”, என்று ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய திருக்கரத்தில் பொருந்தி நிற்கும் சக்கரம் மற்றும் சுலபத்தன்மை ஆகியவற்றை இவருக்குக் காண்பித்து, அதன் மூலம் தாழ்ந்த விஷயங்கள் குறித்து இவருக்கு உள்ள பற்றுதல்களை விலக்கினான்; இதனை இவன் சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் உணர்த்தி, அவற்றை உபதேசித்துச் செய்யவில்லை என்று கருத்து. (ஐயார் இத்யாதி) - என்னுடைய துக்கங்களை முழுவதுமாக விலக்கவேண்டும் என்று நான் உன்னிடம் ப்ராத்திக்கவில்லை. ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - துர்க்கதாவபி - துக்கம் வரும் காலத்தில் கூட - என்பதற்கு ஏற்ப உயிர் உடலை விட்டுக் கிளம்பும் நேரத்திலும் உன்னுடைய திருவடிகளை நான் மறக்காமல் துதித்தபடி உள்ள நிலையை எனக்கு நீ அருளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - செறிந்த ச்லேஷ்மாவானது கண்டத்தை அடைக்கிலும், உன்னுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை நான் மாறாதே ஏத்தவல்லேனாம்படி பண்ணியருள வேணும். உத்க்ரமணதசை பார்த்திருப்பர் காணும் கோழைப் பையலார் வந்து மிடறு பிடிக்க! “நீர் சொல்லுகிற அது ஒரு ஸுக்ருத பலமன்றோ?” என்ன, (அருள் செய்) “இவன் பெற்றிடுவான்” என்று இரங்கியருளவேணும். “இது பின்னை ஸர்வர்க்கும் ப்ரயோஜந மாகாதோ?” என்ன, (எனக்கே) எனக்கு ஒருவனுக்கும் செய்தருளவேணும்.

விளக்கம் - நெஞ்சு முழுவதும் கோழை கட்டியதன் காரணமாகத் தடுமாறியபடி உள்ளபோதிலும், எல்லையற்ற இன்பம் அளிக்கவல்லதான உனது திருவடிகளை நான் மறக்காமல் போற்றும்படியாக நீ செய்தருளவேண்டும். எனது உயிர் பிரியும் நேரம் எப்போது என்று கோழையானது எனது கழுத்தைப் பிடிக்கக் காத்திருக்கும். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நீவீர் கேட்கும் இந்த விண்ணப்பம் நல்ல செயல்கள் செய்தால் மட்டுமே கிட்டக்கூடிய பலன் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “(அருள் செய்) - அப்படி என்றால், இவன் இதனைப் பெறட்டும் என்று நீ அருளவேண்டும்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நல்லது தீயது ஆகியவை ஆராயாமல் இதனை அளிக்கலாம் என்றால், அனைவருக்கும் இந்த நிலையை அருளும் நிலை ஏற்படும் அல்லவோ? இது பொருந்தாது”,

என்றான். உடனே ஆழ்வார், “(எனக்கே) - அப்படி என்றால் உன் முன்பாக விண்ணப்பிக்கும் எனக்குச் செய்வாயாக”, என்கிறார் [அதாவது இவ்விதம் உன் முன்பாக நின்று என்னைப் போன்று விண்ணப்பிப்பவர்களுக்குச் செய்யவேண்டும் என்று கருத்து].

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 27)

22. கார்த்திகையானும் கரிமுகத்தானும் கனலும் முக்கண்
மூர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதுகிட்டு மூவுலகும்
பூத்தவனே! என்று போற்றிட வாணன் பிழை பொறுத்த
தீர்த்தனை ஏத்தும் இராமானுசன் எந்தன் சேமவைப்பே.

விளக்கவுரை – ருத்திரனின் புத்திரனாகக் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் நீரில் பிறந்த ஷண்முகன், யானையின் முகம் கொண்டதால் கஜாநநன் என்ற பெயர் கொண்ட ருத்ர கணபதி, ப்ரளய காலத்தில் இந்த உலகை எரிக்கவல்லதான காலாக்களி போன்ற ஒளி வீசும் மூன்று கண்கள் கொண்டதால் விருபாசுடன் என்ற பெயர் கொண்ட ருத்ரன், துர்க்கை, ஜ்வரதேவதை ஆகிய அனைவரும் பாணாசுர யுத்தத்தில் க்ருஷ்ணனின் அம்புகளை எதிர் கொள்ள இயலாமல் புறமுதுகு காட்டி ஓடினர். அப்போது அவர்கள் – க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜானேத்வாம் புருஷோத்தமம் – எனக் கண்ணணையே, “வானோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய் தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி அதனுள் கண்வளரும்”, என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடி இந்த உலகம் அனைத்தும் உண்டாகக் காரணமாக இருந்த நீரில் ஆலந்தளிரில் பள்ளிகொண்ட ஸர்வேச்வரன் என்று அறிந்தனர். அவர்கள் கண்ணனை, “மூன்று உலகங்களையும் உனது திருநாபிக்கமலம் மூலம் தோன்றிய ப்ரம்மன் வாயிலாகப் படைத்தவனே!”, என்று போற்றி நின்றனர். இவர்களுக்காகத் தனது பேரனான அநிருத்தனைச் சிறை எடுத்த பாணாசுரனைப் பொறுத்து அருளினான். ஒருவன் ஒரு தவறு செய்தாலே பல ப்ராயச்சித்தம் செய்ய

வேண்டுவது இருக்க, பாணனின் பல பிழைகளை வெறும் ஸ்தோத்ர மாதிரத்தில் மட்டுமே பொறுத்துக் கொள்ளும் உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை, ஸ்ரீபாஷ்யம் கீதாபாஷ்யம் போன்றவை மூலம் அனைத்துக் காலத்திலும், அனைத்து லோகத்திலும் அவனது பராக்ரமங்கள் நிலை நிற்கும்படிச் செய்தவர் எம்பெருமானார் ஆவார். எனது ஆபத்து காலங்களில் உதவுவதற்காகச் சேமித்து வைத்த தனம் இவரே ஆவார்.

அவதாரிகை - பாணனென்கிற மஹாஸூரன் கோர தபஸ்ஸாலே ருத்ரனை வசீகரித்து அவனைத் தன் வாசலிலே வைத்துக் கொண்டிருக்கிற காலத்திலே, அவன் தன் பெண்பிள்ளையான உஷா நிமித்தமாக அநிருத்தாழ்வானை நிரோதிக்க, க்ருஷ்ணன் இவ்வர்த்தாந்தத்தைக் கேட்டு அவன் மேலே படையெடுத்து வர, ருத்ரனும் ஸபரிகரனாய்க் கொண்டு வந்து எதிரிட்டு க்ருஷ்ணனோடே கோரயுத்தம் பண்ணி பலாயிதனான பின்பு தன்னை உள்ளபடியறிந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணினவாறே, அப்போது ருத்ரன் முதலான தேவஜாதிக்காக பாணனுடைய ஆர்த்தராபராதத்தைப் பொறுத்த க்ருஷ்ணனை ஸ்துதிக்கும் எம்பெருமானார் எனக்கு மஹா நிஷேப பூதரென்கிறார்.

விளக்கம் - பாணன் என்னும் ஒரு கொடிய அஸூரன் தனது கோரமான தவம் காரணமாக ருத்ரனை வசிகரித்து, அந்த ருத்ரனைத் தனது ஏவலாள் போன்றே செய்தான். அப்போது அவன் தனது பெண்ணாகிய உஷா என்பவள் காரணமாக க்ருஷ்ணனுடைய திருப்பேரனாகிய அநிருத்தனை விரோதித்துக் கொண்டு, அவனை அடக்கி வைத்தான். இதனை அறிந்த க்ருஷ்ணன், பாணாஸூரன் மீது படை எடுத்து வந்தான். அப்போது பாணாஸூரன், ருத்ரனின் துணையுடன் பெரும்படை திரட்டி எதிர்த்த அன்று, க்ருஷ்ணனுடன் கோரமான யுத்தம் செய்து தோற்றுப் போனான். அப்போது அவன் க்ருஷ்ணனை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து ஸ்துதித்து நின்றான். அந்த நேரத்தில் அங்கிருந்த ருத்ரன் போன்றவர்களுக்காக பாணாஸூரன் அந்த நொடியில் செய்த அபராதத்தைப் பொறுத்துக் கொண்ட க்ருஷ்ணனை எப்போதும் ஸ்துதிக்கும் எம்பெருமானார், தனக்குச் சரணாகதி அடையத்தக்கவர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கார்த்திகையானுமித்யாதி) ப்ரஹ்லாதனுடைய பௌத்ரனாய் மஹாபலியுடைய புத்ரனான பாணனென்கிற மஹாஸூரன் கோரமான தபஸ்ஸுக்களாலே ருத்ரனை ப்ரஸந்நனாக்கி வசீகரித்துக்கொண்டு, “நீ என் வாசலிலே யிருந்து ஸகல லோக ஜயத்தையும் பண்ணித் தரவேண்டும்” என்று அர்த்தித்தவாறே ருத்ரனும், “அப்படியே பார்யா புத்ராதி ஸஹிதனாய் வந்து தலையில் பூ வாடாதபடி உன்னைக் காக்கிறேன்”, என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, அவனுடைய வாசலிலே யிருக்கிற காலத்திலே, அவனுடைய கந்யகையான உஷா ரூப லாவண்யாதிகளாலே அப்ரதிமையா யிருக்கையாலே அவளுக்கு க்ரீடார்த்தமாக ஒரு ஸௌதத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்க; அவளும் பஹு பரிசாரிகா ஸ்த்ரீகளோடே அந்த ஸௌதத்திலே விஹரியா நின்று கொண்டு தனக்குத் தகுதியானவர்களைத் தேடும் பருவம் வந்தவாறே ஒரு மாயாப் பிறவியான தோழியை யழைத்து, பூலோகத்திலே யிருக்கிற ராஜகுமார ரெல்லாரையும் ஒரு சித்ரபடத்திலே எழுதிக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று சொல்ல, அவளும் அப்படியே எழுதிக் கொண்டு அவள் கையிலே கொடுக்க, அவள் எல்லாரையும் பார்த்து அவர்களிலே த்வாரகா நகரவாஸியாய் க்ருஷ்ணனுக்குப் பேரனாய் ப்ரத்யும்நனுடைய குமாரனான அநிருத்தாழ்வானைப் பார்த்து அவனையே வரிக்கவேணுமென்னும் அதிவ்யாமோஹத்தாலே அந்தத் தோழியைப் ப்ரார்த்திக்க, அவளும் அஸூரஜாதியிலே பிறந்த மாயா விநியாகையாலே த்வாரகையிலுள்ளா ரெல்லாரையும் வஞ்சித்து அநிருத்தாழ்வானை யெடுத்துக் கொண்டு வந்து அந்த ஸௌதத்திலே வைக்க, உசைஷ்யும் அநிருத்தாழ்வானும் அந்யோந்ய ஸம்வதித்துக் கொண்டு காந்தர்வ விவாஹத்தாலே ஒருவரையொருவர் வரித்து போகபரரா யிருக்க, பாணனும் அச்செய்தி தெரிந்து குடில சித்தனாய் அநிருத்தாழ்வானைப் பிடித்து நிரோதிக்க; இவ்வர்த்தாந்தத்தை க்ருஷ்ணன் கேட்டருளி பாணன் மேலே சீறி ஸபரிகரனாய்ப் படையெடுத்து வர, அவன் வாசலிலே யிருந்த ருத்ரன் எதிரிட்டுத் தோற்று ஸ்துதி பண்ணினானென்று இந்த வர்த்தாந்தங்க ளெல்லாம் பாகவத ஹரிவம்சாதிகளிலே ப்ரஸித்தமிறே; அந்த கதாமுகேந இப்பாட்டை யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – (கார்த்திகை) – ப்ரஹ்லாதனுடைய பேரனும், மஹாபலியின் புத்திரனும் ஆகியவன் பாணன் என்னும் கொடிய அஸுரன் ஆவான். அவன் தனது கடுமையான தவங்கள் மூலமாக ருத்ரனைத் தன் முன்பாக வரவழைத்தான். ருத்ரனைத் தன்வசப்படுத்திய அவன் ருத்ரனிடம், “நீவிர் எனது அரண்மனை வாசலில் நின்று அனைத்து லோகங்களையும் நான் வெல்லும்படியாகச் செய்யவேண்டும்”, என்று வேண்டினான். இதனைக் கேட்ட ருத்ரனும், “அப்படியே ஆகட்டும். நான் எனது மனைவி, புத்திரர்களுடன் கூடியவனாக வந்து தலையில் உள்ள மலர்கள் வாடாதபடி உன்னைக் காப்பாற்றுகிறேன்”, என்று உறுதி அளித்து, அவன் அரண்மனை வாசலில் நின்றான். பாணனின் பெண்ணாகிய உஷா என்பவள் மிகவும் அழகான ரூபமும், நல்ல குணமும் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்காக பாணாஸுரன் மாடி மீது நல்ல வீட்டை அமைத்துக் கொடுத்திருந்தான். அவள் தனது பல தோழிகளுடன் கூடியவளாக அந்த வீட்டில் விளையாடிக் களித்தாள். ஒரு காலகட்டத்தில், தனக்குரிய கணவனைத் தேடும் நிலை வந்தவுடன் ஒரு தோழியை அழைத்து பூலோகத்தில் உள்ள அரசுகுமாரர்களுடைய படங்கள் அனைத்தையும் ஓவியமாகத் தீட்டும்படி பணித்தாள். மாயாஜாலங்களில் வல்லவளாகிய அந்தத் தோழியும் அவ்விதமே செய்து கொடுத்தாள். அவர்கள் அனைவரையும் பார்த்த உஷா, அவர்களில் த்வாரகை நகரத்தில் உள்ளவனும், க்ருஷ்ணனின் பேரனும், ப்ரத்யும்நனின் புத்திரனும் ஆகிய அநிருத்தனைக் கண்டவுடன், அவனையே தனது கணவனாக அடையவேண்டும் என்று தீர்மானித்தாள். அவன் மீது கொண்ட ஆழ்ந்த மயக்கம் காரணமாக, அவ்விதமே செய்யும்படி தனது தோழியை ப்ரார்த்தித்தாள். அஸுரகுலத்தில் பிறந்த காரணத்தால் மாயாஜாலங்களில் வல்லவளாகிய அந்தத் தோழி, த்வாரகையில் உள்ள அனைவரையும் ஏமாற்றி, அநிருத்தனைத் தூக்கி வந்து உஷாவின் வீட்டில் சேர்த்தாள். உஷாவும் அநிருத்தனும் ஒருவருக்கொருவர் மிகுந்த அன்புடனும் ஈடுபாட்டுடனும் மகிழ்ந்தவர்களாக, காந்தர்வ விவாஹம் செய்து கொண்டு இன்பமாக இருந்தனர். அப்போது இந்த விஷயத்தை அறிந்த பாணாஸுரன் மிகுந்த கோபம் கொண்டு அநிருத்தனைப் பிடித்து வைத்தான். இதனை அறிந்த க்ருஷ்ணன், பாணாஸுரன் மீது கோபம் கொண்டு, பெரும்படை எடுத்து வந்தான். பாணாஸுரனின் வீட்டைக் காவல் காத்து வந்த ருத்ரன், அந்த யுத்தத்தில் தோற்று க்ருஷ்ணனை ஸ்துதித்து நின்றான். இந்த நிகழ்வுகள்

அனைத்தும் ஸ்ரீமத்பாகவதம் மற்றும் ஸ்ரீஹரிவம்சம் ஆகியவற்றில் மிகவும் ப்ரஸித்தம் ஆகும். இந்த நிகழ்வுகளை அடியொட்டி இந்தப் பாசுரத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கார்த்திகையானும்) ருத்ரபுத்ரனாய் கர்த்திகா நக்ஷத்ரத்திலே ஜலத்திலே ஜனித்த ஷண்முகனும். (கரிமுகத்தானும்) ருத்ரன் தக்ஷ யாக த்வம்ஸம் பண்ணினபோது அங்கேயிருந்தவர்கள் இவனுடைய சிரஸ்ஸை சேதித்தவாறே தேவஜாதியெல்லாம் திரண்டு வந்து ஒரு ஆனையினுடைய தலையை யறுத்துக் கொண்டு வந்து இவன் கழுத்தின் மேலே சேர்க்க அன்று தொடங்கி கஜாநநென்று பேரை வஹித்த ருத்ரகணபதியும். (கனலும் முக்கண்மூர்த்தியும்) லோக ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிற ஸம்வர்த்த காலாக்நி போலே ப்ரஜ்வலிதமான மூன்று கண்களையுடைய நாமத்தாலே விருபாக்ஷனென்று பேசப்படுகிற ருத்ரனும். அன்றிக்கே, கனலும் என்று அவர்களுக்கு ஸஹாயமான அக்நியைச் சொல்லவுமாம். (மோடியும்) துர்க்கையும். (வெப்பும்) யுத்த பரிகரமாய் எதிரிப்படைக்கு ஸந்தாபகரமான ஜ்வராதி தேவதையும். இத்தனை ஸாதநங்களுடனே வந்து யுத்தம் பண்ணி கர்ஷ்ணனுடைய பாணபாதத்துக்கு ஸஹிக்கமாட்டாதே. (முதுகிட்டு) “முண்டன் நீறன் மக்கள் வெப்பு மோடியங்கியோடிட” என்கிறபடியே விமுகராய்ப் புறங்காட்டியோடி. அப்போது அவனுடைய பரத்வத்தை யறிந்து.

விளக்கம் - (கார்த்திகையானும்) - ருத்ரனின் புத்திரனாக, கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்தில் நீரில் ஜனித்த ஷண்முகன். (கரிமுகத்தானும்) - ருத்ரன் ஒருமுறை தக்ஷன் என்பவனுடை யாகத்தை அழித்தான். அப்போது அங்கிருந்த பலரும் ருத்ரனுடைய புத்திரன் தலையை அறுத்தனர். அந்த நேரத்தில் தேவர்கள் பலரும் ஒன்றாகத் திரண்டு ஒரு யானையின் தலையை அறுத்துக் கொண்டு வந்து அவன் கழுத்தில் சேர்த்தனர். அன்று முதல் கஜாநநன் என்று பெயர் பெற்ற ருத்ரகணபதி. (கனலும் முக்கண்மூர்த்தியும்) - உலகையே அழிக்கவல்ல காலாக்நி போன்று ஒளிரும் மூன்று கண்கள் கொண்டுள்ளதால் விருபாக்ஷன் என்று பெயர் பெற்ற ருத்ரன். அல்லது கனல் என்பதன் மூலம் பாணாஸுரனுக்கு உதவிக்கு வந்த அக்நியைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். (மோடியும்) - துர்க்கையும். (வெப்பும்) -

எதிரிப்படைகளை அழிப்பதற்காக வந்த ஜ்வரம் உள்ளிட்ட தேவதைகள். இத்தனை விதமான துணையுடன் வந்து பாணாஸூரன் யுத்தம் செய்தபோதிலும் க்ருஷ்ணனுடைய பாணங்களைத் தாங்க இயலாமல். (முதுகிட்டு) - திருச்சந்தவிருத்தம் (71) - முண்டன் நீறன் மக்கள் வெப்பு மோடியங்கியோடிட - என்பதற்கு ஏற்ப முகம் காண்பிக்க இயலாமல் புறமுதுகு காண்பித்து ஓடியபோது க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வேச்வரத்தன்மையை உணர்ந்து.

வ்யாக்யானம் - (முவுலகும் பூத்தவனேயென்று) “க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈசோஹம் ஸர்வதேஹிநாம் ஆவாந்தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவ நாமவாந்” என்றும், “ஏதௌ த்வௌ விபுத ச்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாத க்ரோதஜௌ ஸ்ம்ருதௌ ததாதர்சித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகௌ” என்றும், “வானோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய் தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி யதனுட் கண்வளரும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக காரணஜலத்திலே ஒரு பவனான ஆலந்தளிர் மேலே பள்ளிகொண்டு அவனுடைய திருநாபீ கமலத்திலே சதுர்முகன் தொடக்கமான ஸகல ஜகத்துக்களினுடையவும் உத்பத்தி காரணமா யிருப்பதொரு தாமரைப்பூவை விகசிப்பித்த ஜகத்காரணபூதனானவ னென்று.

விளக்கம் - ஹரிவம்ஸம் (3-131-4) - க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈச அஹம் ஸர்வ தேஹிநாம் ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவ நாமாவான் - (சிவன் கூறுவது) “க” என்பது நான்முகனுடைய பெயராகும். நான் அனைத்து ப்ராணிகளுக்கும் ஈசன். நாங்கள் இருவரும் உன்னுடைய திருமேனியிலிருந்து தோன்றியவர்கள். ஆகவே உனக்கு கேசவன் என்பது திருநாமம் - என்றும், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (350-19) - ஏதௌ த்வௌ விபுத ச்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாத க்ரோதஜௌ ஸ்ம்ருதௌ ததாதர்சித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகௌ - ஸர்வேச்வரனுடைய மகிழ்வாலும், கோபத்தலும் உண்டானவர்களும், தேவர்களில் உயர்ந்தவர்களும் ஆகிய நான்முகன் மற்றும் சிவன் ஆகிய இருவரும் அவனால் காண்பிக்கப்பட்ட விதத்தில் ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரத்தைச் செய்கிறார்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-5-4) - வானோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய் தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி அதனுள் கண்வளரும் -

என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்க எண்ணியவனாக ப்ரளய நீரில் ஒரு ஆலந்தளிர் மீது பள்ளி கொண்டு, தன்னுடைய நாபிக்கமலத்தில் நான்முகன் தொடக்கமான அனைத்து உயிர்களின் உற்பத்திக்குக் காரணமாக உள்ள தாமரைமலரை மலரச் செய்து ஜகத் காரணமாக உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - (போற்றிட) தங்களுக்கு மவனுக்குமுண்டான பித்ருபுத்ராதி ஸம்பந்தங்களை ஸுசிப்பியா நின்று கொண்ட ஸ்தோத்ரம் பண்ண. போற்றுதல் - புகழுதல். “க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹோபாஹோ ஜானேத்வாம் புருஷோத்தமம்” என்றானிறே ருத்ரன். “க்ருஷ்ணேதி மங்களம்நாம யஸ்ய வாசி ப்ரவர்த்ததே பஸ்மீபவந்தி ராஜேந்த்ர மஹாபாதக கோடோய:” - (க்ருஷ்ண) தான் தீரக் கழியச் செய்த அபராதத்துக்கு ப்ராயச்சித்தார்த்தமாக திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுகிறான் காணும். “ப்ராயச்சித்தாந்ய சேஷாணி தப: கர்மாத்தமகாநிவை யாநி தேஷாம் அசேஷாணாம் க்ருஷ்ணாநு ஸ்மரணம் பரம்” என்னக் கடவதிறே. “க்ருஷிர்ப்பூ வாசகச்சப்தோ ணச்ச நிர்வ்ருதி வாசக: தயோரைக்யம் பரப்ரஹ்ம க்ருஷ்ண இத்யபிதீயதே” உபயவிபூத்யாத்மகனாய், “ஜகச்சஸ:” என்று தத்ருப மஹாப்ருவியானவனே.

விளக்கம் - (போற்றிட) - தங்களுக்கும் க்ருஷ்ணனுக்கும் இடையே உள்ள புத்திரன் முதலான ஸம்பந்தங்களை மறைமுகமாக உணர்த்தியபடி துதித்து நின்ற. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-33-41) - க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜானேத்வாம் புருஷோத்தமம் - (சிவன் கூறுவது) க்ருஷ்ணா! உனது தோள்வலிமை கண்ட பின்னர் நீ ஸர்வேச்வரன் என்று அறிந்தேன் - என்று ருத்ரன் உரைத்தான். பாண்டவ கீதை (54) - (வசிஷ்டர் கூறுவது) - க்ருஷ்ணேதி மங்களம் நாம யஸ்ய வாசி ப்ரவர்த்ததே பஸ்மீ பவந்தி ராஜேந்த்ர மஹாபாதக கோடய: - “க்ருஷ்ணா” என்னும் மங்களகரமான திருநாமத்தை யார் ஒருவன் உச்சரிக்கிறானோ, அந்த நொடியில் அவனுடைய கோடிக்கணக்கான பாவங்கள் எரிந்து சாம்பலாகின்றன - என்றது காண்க. ஆக ருத்ரனும் “க்ருஷ்ண” என்று உச்சரித்து தான் செய்த அபராதத்திற்குப் ப்ராயச்சித்தம் செய்யும்விதமாக க்ருஷ்ணனின் திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்தமை காண்க. மேலும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-6-39) - ப்ராயச்சித்தாந்ய சேஷாணி தப: கர்மாத்தமகாநிவை யாநி தேஷாம் அசேஷாணாம்

க்ருஷ்ணாநு ஸ்மரணம் பரம் – ப்ராயச்சித்தங்களைத் தவங்கள், தகுந்த கர்மங்கள் போன்ற பலவற்றால் செய்யலாம். ஆனால் அனைத்தையும் விட உயர்ந்தது க்ருஷ்ணனை எண்ணியபடி இருத்தலாகும் - என்பது காண்க. க்ருஷிர்ப்பூ வாசகச் சப்தோ ணச்ச நிர்வ்ருதி வாசக: தயோரைக்யம் பரப்ரஹ்ம க்ருஷ்ண இத்யபிதீயதே – “க்ருஷ்” என்பது பூமி அல்லது லோகங்களைக் குறிக்கும், “ண” என்பது அதன் நிர்வ்ருதியைக் குறிக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டிற்கும் அந்தராத்மாவாக ஜகச்சல: - உனது ரூபமே இந்த உலகம் என்னும்படி உள்ளவனே.

வ்யாக்யானம் - [மஹாபாஹோ] பூர்வகாலத்திலே தேவர்களும் ரிஷிகளும், “அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாஸ்து தேவத்யா: கர்மயோநய:” என்றும், “அவித்யாந்தர்கதாஸ் ஸர்வே” என்றும், “ந மே விது: ஸுரகணா: ப்ரபவம் ந மஹர்ஷய:” என்றும் சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதராகையாலே ஹரிஹரர்களிருவருடையவும் பலாபலங்களை யறிவதற்காக விச்வகர்மாவை யழைத்து இரண்டு தநுஸ்ஸுக்களைப் பண்ணச் சொல்ல அவனும் அப்படியே பண்ணிக் கொடுக்க, அவர்கள் அந்த தநுஸ்ஸுக்களை யெடுத்து இருவர் கையிலுங் கொடுத்து யுத்தம் பண்ணவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க, அப்படியே இருவரும் யுத்தம் பண்ணும்போது விஷ்ணுவினுடைய சரவேகத்தை ருத்ரன் ஸஹிக்கமாட்டாதே மிகவும் அவஸந்நனாய் ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் அபிபூதமாய் ஸத்வம் தலையெடுத்தவாறே, அப்போது அவரை “ஸர்வஸ்மாத்பரன்” என்றறிந்து ஸ்தோத்ர பண்ணினானென்று ப்ரஸித்தமிறே; அப்படியே இப்போதும் தமோத்ரேகத்தாலே யுத்தம் பண்ணி அவனாலே யடிபட்டு பின்பு ஸத்வம் தலையெடுக்க பூர்வகாலத்திலே அபதாந்தை ஸ்மரித்து அவனுடைய பாஹுபலத்தை யறிந்தவனாகையாலே “மஹாபாஹோ” என்று ஸம்போதிக்கிறான்.

விளக்கம் - தேவர்களும் ரிஷிகளும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-7-56) – அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாஸ்து தேவத்யா: கர்மயோநய: - அனைத்து தேவர்களும் கர்மம் காரணமாக வந்த பிறப்பை உடையதால், அனைவருமே அசுத்தர்கள் - என்றும், அவித்யாந்தர்கதாஸ் ஸர்வே – அனைத்துமே அவித்யையை உள்ளடக்கியது -

என்றும், கீதை (10-2) – ந மே விது: ஸுரகணா: ப்ரபவம் ந மஹர்ஷ்ய: - என்னுடைய மேன்மையை தேவர்களும், அஸுரர்களும், மஹரிஷிகளும் அறியமாட்டனர் - என்றும் கூறும்படி இந்த உலகைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதால் அவர்கள் முன்பு ஒருமுறை, ஸ்ரீஹரி மற்றும் சிவன் ஆகிய இருவருடைய பலன் அளிக்கும் திறனை அறிய எண்ணினர். ஆகவே அவர்கள் விச்வகர்மாவை அழைத்து இரண்டு வில்களைச் செய்யும்படி உரைத்தனர். அவனும் அவற்றைச் செய்து கொடுத்தான். அவர்கள் அந்த இரண்டையும் இருவருடைய கைகளிலும் கொடுத்து யுத்தம் செய்யும்படி ப்ரார்த்தித்தனர். இருவரும் யுத்தம் செய்யத் தொடங்கியபோது மஹாவிஷ்ணுவின் அம்புகளுடைய வேகத்தைத் தாங்க இயலாத ருத்ரன், தன்னுடைய ரஜஸ் மற்றும் தமஸ்ஸுக்கள் மறையப் பெற்று, ஸத்வம் தலையெடுக்க மஹாவிஷ்ணுவை “ஸர்வஸ்மாத்த்பரன் - அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் உயர்ந்த பரமாத்மா” என்று உணர்ந்து துதித்து நின்றான் என்பது ப்ரஸித்தம் ஆகும். அது போன்றே பாணாஸுர யுத்தத்தில் ருத்ரன் தனது தமோ குணம் தலையெடுத்த காரணத்தினால் யுத்தம் செய்து, ஸர்வேச்வரனால் தோற்கடிக்கப்பட்டு, ஸத்வம் தலையெடுத்து நிற்க, முன்பு செய்த தவறுகளை எண்ணி, மஹாவிஷ்ணுவின் புஜபலத்தை அறிந்தவன் என்பதால் – மஹாபாஹோ – என்றான்.

வ்யாக்யானம் – [ஜானே] இவ்வளவும் தேவரீர் கொடுத்த அதிகாரத்தாலே யுத்தம் பண்ணி அடிபட்ட பின்பு ஸத்வம் தலையெடுத்துத் தெளிந்தேன். “ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞானம்” என்றதிறே. தெளிந்தபடி யெங்ஙனையென்னில் “த்வாம் புருஷோத்தமம்”; “த்வாம்” வஸுதேவகுமாராய் ஆச்ரிதஸுலபரான தேவரீரை. “புருஷோத்தமம்” – “அதோஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம:”, “யோ மாமேவம ஸம்மூடோ ஜாநாதி புருஷோத்தமம்” என்று தேவரீர் அருளிச்செய்தபடியே பரமபுருஷனென்று இப்போது தெளிந்தேனென்று. (போற்றிட) இப்படி குணிநிஷ்ட குணாபிதாநம் பண்ணி ஸ்துதிக்க.

விளக்கம் – (சிவன் தொடர்வது) இதுவரை நீ எனக்கு அளித்த அதிகாரம் காரணமாகவே நான் உன்னுடன் யுத்தம் செய்தேன். உன்னால் தோற்கடிக்கப்பட்ட பின்னர் ஸத்வம் மேலோங்க நான் தெளிந்தேன். கீதை (14-17) - ஸத்வாத்

ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞானம் - ஸத்வத்திலிருந்து ஞானம் உண்டாகிறது - என்பது காண்க. தெளிந்தது எப்படி என்றால், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-33-41) - த்வாம் புருஷோத்தமம் - நீயே புருஷர்களில் உயர்ந்தவன் - என்பதால் ஆகும். த்வாம் - வஸுதேவருடைய புத்திரனும், அடியார்களுக்கு எளிதாக அடையலாம்படி உள்ளவனும் ஆகிய உன்னை, கீதை (15-18) - அதோஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம: - (எதனால் நான் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் அப்பாற்பட்டவனோ) அந்தக் காரணத்தினால் உலகிலும், வேதங்களிலும் நான் புருஷோத்தமன் எனப்படுகிறேன் - என்றும், கீதை (15-19) - யோ மாமேவம் ஸம்மூடோ ஜாநாதி புருஷோத்தமம் - எந்த ஞானி என்னை இவ்விதம் புருஷோத்தமன் என்று அறிகிறானோ - என்றும் நீயே அருளிச்செய்தபடி பரமபுருஷன் என்று தெளிந்தேன். (போற்றிட) - இப்படியாக உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களை உடையனுடைய குணங்களைப் போற்றித் துதித்து.

வ்யாக்யானம் - (வாணன் பிழை பொறுத்த) இந்த ஸ்தோத்ரத்தாலே ப்ரஸந்நநாய் அநிருத்தாழ்வானை நிரோதித்து மஹாபராதம் பண்ணி நின்ற வாணனுடைய மஹாபராதத்தை சூழித்த. (தீர்த்தனை) ஒருவன் சில அபராதங்களைப் பண்ணினால் அவை அநுபவ ப்ராயச்சித்தங்களாலே போக்கவேணுமிறே; இவன் அப்படியன்றிக்கே ஒருவரை ஸ்தோத்ரமாத்ரத்தாலே அவனுடைய பாபங்களையெல்லாம் பொடி பண்ணின பாவனை. பதித பாவனை. (எத்தும்) - இந்த ப்ரபாவத்தையிட்டு ஸ்துதிக்கிற. (எத்தும்) என்கிற வர்த்தமாந நிர்ந்தேசத்தாலே, ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்யாதிகளாலே ஸர்வகாலத்திலும் லோகத்திலே அவனுடைய ப்ரபாவத்தை ஸ்த்தாபிக்கிறவரென்றபடி. (இராமாநுசன்) எம்பெருமானார். (என்றன் சேமவைப்பே) எனக்கு யாவதாத்மபாவியாய் உஜ்ஜீவிக்கும்படி சேமித்து வைத்த ஆபத்தந மென்றதாய்த்து. வைப்பு - நிசேஷம்.

விளக்கம் - (வாணன் பிழை பொறுத்த) - இந்தத் துதியால் மகிழ்ந்த காரணத்தால், அநிருத்தனை அடக்கி வைத்து பெரிய தவறு இழைத்த பாணனுடைய தவறுகளைப் பொறுத்துக் கொண்ட. (தீர்த்தன்) - ஒருவன் சில தவறுகளைச் செய்தால் அதற்கான ப்ராயச்சித்த செயல்களை அனுபவித்துச் செய்த பின்னரே அவற்றைப் போக்க

இயலும். ஆனால் இங்கு அப்படி அல்லாமல், ஒருவனைத் துதித்த செயல் கொண்டு மட்டுமே தன்னுடைய அனைத்து பாவங்களும் பொடிப்பொடியாகப் போகும்படியான நிலை. (ஏத்தும்) - இப்படிப்பட்ட பாணாஸூர யுத்தம் என்ற ப்ரபாவத்தை உரைத்து க்ருஷ்ணனைத் துதிக்கின்ற. (ஏத்தும்) - இங்கு “ஏத்தும்” என்பதன் மூலம் “இப்போதும் புகழ்ந்தபடி உள்ள” என்று நிகழ்காலத்தில் கூறப்படுவது காண்க. அதாவது ஸ்ரீபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம் மூலம் எப்போதும் இந்த லோகத்தில் அவனுடைய ப்ரபாவங்களை ஆழமாக நிலை நிறுத்துகிறார் என்று கருத்து. (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார். (என்றன் சேமவைப்பே) - இந்தச் சரீரத்தில் உயிர் தங்கும் காலம் முடிய நான் பிழைப்பதற்காகச் சேமித்து வைக்கப்பட்ட, ஆபத்து காலத்தில் உதவுகின்ற செல்வம் என்கிறார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்